

MERCAT DE GRANOLLERS

Oli, de Vicens Albarranch

Col·lecció Joan Parera

P E N E D I M E N T

(Fragment d'una comèdia inèdita encara, obra pòstuma d'Esteve Garrell).

ACTE II : ESCENA II

MARIÀNGELA, ROSÓ I TRESONA (amb cistells)

TRESONA. — (Des del llindar de l'era i cridant.) Bones tardes! Ai, deixeu-me seure un xic!
 MARIA. — Hola, Tresona!... Bon mercat?
 TRESONA. — Déu-n'hi-dó!
 ROSÓ. — A còm s'han fet els ous?
 TRESONA. — A duro menos un ral.
 MARIA. — Així digueu a dinou rals, donal... Bon preu.
 ROSÓ. — I l'aviram, s'ha pagat bé?
 TRESONA. — També. Jo n'estic ben contenta... Ah! Aquella gent no m'han donat cap cèntim. També s'han quedat el meu cistell, que n'hi tenia dues dotzenes. Els meus sí que me'ls han pagat.
 MARIA. — Per nosaltres no hi fa res.
 ROSÓ. — Bé prou que ho trobarem. Això rail..

(Tresona destapa el cistell.)

TRESONA. — Ah, aquí teniu el cotó blau de sis caps. Tè, Rosó, el rodet de la cadena. Oi que m'has dit blanc?
 ROSÓ. — Sí.
 TRESONA. — Noia, a cal Pintaire no s'hi pot anar, de gent!... Teniu, deu cèntims que sobren.
 MARIA. — Gràcies, bona minyona. Que heu perdut el Joan?
 TRESONA. — Es que hem trobat aquell cançoner de cal Pia i Déu ajud quan acabaran! Jo li he dit: Ja veuràs, me'n vaig, perquè tinc d'arreglar el bestiar. Vina quan vulguis, tu.
 ROSÓ. — (Que havia anat al llindar de l'era). Ara puja, Tresona.
 TRESONA. — Així, deixa-me'n anar. No vull pas que em trobi aquí. Adeussiau! (Agafa els cistells i se'n va.)

ESCENA III

MARIÀNGELA I ROSÓ

MARIA. — Veus? Per dijous ja tenim tres durets a la vila.
 ROSÓ. — Tres durets, menys tres rals... Però, Déu n'hi dó.
 MARIA. — Molt bé que vindran, perquè el blat-de-moro de les gallines s'acaba...
 ROSÓ. — I en Quim, encara no es veu enlloc.
 MARIA. — No tinguis angúnia, dona. No és pas tard.
 ROSÓ. — Són quatre hores, ja. Mireu on és el sol.
 MARIA. — No són encara.
 ROSÓ. — Ah, que poc se n'hi falta!...

ESCENA IV

MARIÀNGELA, ROSÓ I CALCES (amb cistells)

CALCES. — (A Rosó, en el llindar de l'era.) Ja vindrà, dona, ja vindrà!...
 ROSÓ. — Que l'heu vist, venint?
 CALCES. — Sí; l'he vist molt enfeïnat amb uns compradors de verema. Em sembla que feien tractes, en el moment que jo li deïa si pujava.
 ROSÓ. — I què us ha dit?
 CALCES. — Que encara tenia bona estona de feina.
 MARIA. — Ho veus, dona?...
 CALCES. — Oh, no pot tardar, per això, no; perquè jo em sóc entretingut bon xic amb aquell ganso de can Pla, que em preguntava si havia vist un pobre captaire que feia molt mala visió, i que li semblava com si li volgués dir alguna cosa; i com que a mi m'ha passat el mateix, la veritat, m'interessava... Pobre home! Feia molta llàstima i molta por. Un desgraciat, veus-ho aquí!...
 MARIA. — Se'n veuen tants de pobres!
 ROSÓ. — I, us hi heu fixat que tots s'assemblen els pobres que fan por?
 CALCES. — Aquest m'empipava; perquè ell cop de mirarme, sense dir-me res!... Semblava com si em conegués.
 ROSÓ. — No us hi capfiqueu si em voleu creure.
 CALCES. — Oh, ja, ja...
 MARIA. — A veure si aquesta nit el somniaràs.
 CALCES. — Vaja, adeussiau, que la dona em renyaria.
 MARIA. — Doncs, a fer bondat.
 ROSÓ. — No hi ha més; esperem.
 MARIA. — Què són, ara? Les quatre?... Doncs me'n vaig a arreglar el bestiar. (Mutis.)

ESTEVE GARRELL